

De vrede unge hustruer: Vi keder os til fortvivlelse

Civilisationen har gjort dem til arkitekter, sekretærer, tegnere og læger, naturen har gjort dem til husmødre og mødre med stadig mindre at bestille — og nu keder de sig i deres smaa udflytterhuse og føler, at livet har snydt og bedraget dem

Af Robert Naur

SILENCE ligger som et slumretøppe over Søvebyen i denne tid. Her er tykt. Paa den lille vej bærer kvinder fra en kvinde, der lejer to børn der, og i det fjerne kører et bussespar på høfstenes.

Det er et deligt sted under skovbrynet. Op i snevedren ligger en klæk som i lille fart) abandoned af et menneskab af vejens born. Bag de nøgne, tilhøvede hække skines de smaa to værelse huse, der næsten er saaret over dette landskab, hvor kreaturer gressede fredeligt for faa aar siden.

Sorebyen kaldes dette indbegreb af en københavnsk udflytterby. Det tilbører mændens verden. Der er kun, der overer næsten. Kvinder og børn lever her.

Her skulle det menneskelige have en chance, som burde være enhver, men som endnu kun er for de faa. Tank hvad man slipper for. Boligproblemerne ligger mange kilometer borte, forbyrns ja er gearet ned til det endelige, der passer sig bnda for mennesker paa to børn. Naturen har man uden for sit vindue, og omgærdelse skulle være inden for

Den praktiserende læge og apoteker, der, som nerverpillerne har fundet et marked herude i idyllen. Smaa flasker med retningsvisninger nøje for et frue saadan og fra flasken, og i Bruzen ved man ogsaa, at fru saadan har faaset fire salvsflasker portvin til sammen med kosa og sebesagener i denne uge.

Levebyen bor de hundreder af overkvalificerede husmødre i deres eget indte behede, et behede, der er hudsindet det materielle og paa sin vis hindses sund fornuft til en saadan grad, at mændene for længst er blevet trætte af at bære paa det. Men restenulene, nerverpillerne, søvepillerne og portvinen kan opgøres i faktorer, som ikke leder sig distiluer.

Disse tidens "vrede unge kvinder" definerer sig — ligesom "de vrede unge mænd" — for at blive en lille smule til grin. Det ved de godt. Men fortvivlelse hareres ikke med latter eller overbærenhed, og skamt alt skulde være saa godt, er der noget i mønstret der det ikke passer for.

En eftermiddag i sekkab med to af dem afslørede ganske klart, hvor det er menatret ikke passer. Disse kvinder er utilfredse, fordi man — i al liberaltelligens navn — har uddannet dem til en tilværelse, der er længt mere afveksende, hjemmestillet læst mere krævende, end

til lighed med sin mand. Fru Birte med de tre drenge maalte afvæde gymnasiet paa grund af sygdom, men blev kontoruddannet og sluttede i en god stilling i administrationen. Fru Cecilie var uddannet som modelegner og havde egen virksomhed i modeltagene gennem fem aar, indtil møteparret flyttede ud i huset.

Saa sker der da noget

De tre kvinder talte gerne om, hvorfor de føler sig skævt anbragt i livet, skønt de paa mange maader har alle, hvad en kvinde kan ønske sig. Det er personlige anliggender, og de laardt det forbyrns nede, at nogen gad bære paa dem, men — "saa sker der da noget".

Fru Anna siger: Jeg valgte min uddannelse, fordi den interesserede mig. Jeg var overbevst om, at jeg ville holde mit liv i hænde, selv om jeg fik børn. Men da Peter kom, sluttede jeg og blev hjemme. Det fortryer jeg paa en ikke passet nu, for hvis jeg en dag vender tilbage, er jeg kommet helt ud af det. Hvis jeg havde en datter, ville jeg maade hende til at tage en uddannelse, som er forenelig med det at passe mand og børn, for det er jo det, vi kommer til, hvad enten vi er uddannede eller ej.

vinduerne med her i denne kres, og bredet køber man i pakker, saa man ikke engang behøver sløre det i køber. Man giver sig ikke til at bage bare for at faa tiden til at gaa. V kvinder hvert sjaant i hver tallerken og det eneste der sker, er at tallerkenen en dag gaar i støvket. I gamle dage var husefærd en hvervelig ting. Man pudede køkkentøjet.

Fru Birte: Man bliver saa dostræt af kun at tale med børn.

Hjernen — jeg kan ikke føle den

Fru Anna: Ja, det er i virkelig hende temmelig opslidende kun a maatte være: paa sinvis med ualdste hede dagen. Man skulle holdt kvinderne med paa et stadium, hvor de endnu var bevidste over, at de kom en mand og havde dem til sig. Der er nogle, der siger, at hjerne bliver tilbage. Jeg kan ikke føle den. Jo ældre man bliver, jo dummere bliver man, og jo mere af hængende bliver man som sædvanlig, jo mere tilbringer man med at gøre støv væk fra spillebordet i forvintningen, og jo mere man kommer fra paa de syvtiden. Han var træt og uoplagt da han startede tidligt om morgenen. Kvinder er et udført af simpelt ledomsind, naar han kommer hjem om aftenen. Jeg har aldrig været saa lykkelig som sædvanlig, jeg stude derede. Der var dage, hvor jeg følte jeg havde udtret noget. Mine ører var forbrændt paa opvarer, som va en udfordring til mig.

Fru Cecilie: Jo mere vi til faa jo mere pukler mændene. Vi ha ikke andet at tage os til end at sidde og ønske os ting, som mændene skulde gøre for os. Det er det, der gør det. Der rejder jo, det forbandede til Intel kan mislykkes for den moderne husmor. Suppen serveres fra paa.

Fru Anna: Jo bearnsise uddannelse.

Fru Cecilie: Vi er nødt til at stig til os selv hede tiden, at vi er lykkelige. Vi ha ikke nogen grund til at være utilfredse. Det rejner ikke lang tid i min seng. Min mor, der skulde skulle sædvanlig, at jeg ikke har ovn til klynke, og saa siger jeg igen, at jeg er lykkelig. Vi keder os, vi er ubrugt, og somme tider tænker jeg paa, at hvis ude paa heden og et barn om aaret i virkeligheden de fleste kvinders bestemmelser.

Fru Cecilie: Saa er vi oven i købet blevet et stort forfælsket og utilfredse om aaret. Jeg var helt stendig efter det paa to aar.

Santalen kommer da ikke forkælede altsammen. Der er ikke noget forkælede ved at man er skævt anbragt i livet, men det er det, der gør det. Det er, at jeg var blevet med mit arbejde, den hede halve dag. Men naar jeg er i den alder, der haves at være nede paa for lud og koldt vand, fordi vi vil holde vore fald i gang. Naar jeg er i den alder, hvor jeg skal arbejde jo snart til et heldags med et times transport ud og en time hjem.

Jeg ville gerne mig til at være en rigtig husmor, siger fru Anna. Det giver ikke den arbejdsmæssige tilfredshed, som gør en lykkelig. Vi taler meget om aaret, hvad det er bnda at paa

at tage til byen og se et teaterstykke, hvis husmønt en dag er elendig.

Bruzen og vaskeriet

Fru Birte: Herude flytter vi støv og mabler fra morgenstunden. Vi har koder os, vi er ubrugt, og somme tider tænker jeg paa, at hvis ude paa heden og et barn om aaret i virkeligheden de fleste kvinders bestemmelser.

Fru Cecilie: Saa er vi oven i købet blevet et stort forfælsket og utilfredse om aaret. Jeg var helt stendig efter det paa to aar.

Santalen kommer da ikke forkælede altsammen. Der er ikke noget forkælede ved at man er skævt anbragt i livet, men det er det, der gør det. Det er, at jeg var blevet med mit arbejde, den hede halve dag. Men naar jeg er i den alder, der haves at være nede paa for lud og koldt vand, fordi vi vil holde vore fald i gang. Naar jeg er i den alder, hvor jeg skal arbejde jo snart til et heldags med et times transport ud og en time hjem.

Jeg ville gerne mig til at være en rigtig husmor, siger fru Anna. Det giver ikke den arbejdsmæssige tilfredshed, som gør en lykkelig. Vi taler meget om aaret, hvad det er bnda at paa

at tage til byen og se et teaterstykke, hvis husmønt en dag er elendig.

De tilbræger en generation, hvor begrebet det husmøderlige har faaet en komisk klang af strikse gamle taster og deres julebægning. Men lag ikke fejl. Disse tre, som saa mange i en lignende situation, er møder af hede deres instinkt og det vil udmærkede husmødre. De udfører deres plads. Men deres plads udfører ikke dem. De koder sig til taarer og talsskab, til forvirvelse og desperation, som harmonerer: saa slet med hede dete yndige scenen af paa smaa nybyggerveie ude i naturen.

Vel er vore søver for tilfredshed eller vor hang til utilfredshed meget personligt. Det at være lykkelig er et af de væsentligste af alle talenter. Og vel er mange kvinder i en lignende situation lykkelige og tilfredse. Men bndst fra det tempo-rantentandtag har disse tre og deres modpasre en ganske paaværlig anrang til at være utilfredse i livet. For civilisationen har gjort dem overkomplette til de opgaver, som naturen har tildelet dem.

Det lille vedhæng

Utilfredshed er et problem uanset udførelsedens arsarsker, og kedoms-heds-neuroser kan være lige saa alvorlige som alle andre lettere afslødelser. Lad os ikke foregætte os, at vi kan luse stivert komplekst af træblærer paa en søndag, og lad os først og fremmest overlade til andre den foretagne konklusion: at kvinderne skal sønde tilbage i det intellektuelle marked, hverfor de for faa generationer siden rejste sig.

Det er nu fastslaaet, at der i det kvindelige cellavue findes et lille vedhæng, som synes at have en væsentligere rolle end den lille forstet mellem kønnene, man hidtil har robt hurra for. Maaske er tidspunktet inde — som professor le Maille sagde det i et nyaaarsinterview i Politiken — til en revision af selve det mand-kvindelige lighedsbegreb. Maaske skulle nogle flere unge piger følge fru Anna raad: at uddannet sig i livet, som ikke er uforeneligt med at passe mand og børn. Maaske skulle man i erkendelse af, hvor indviklet og omfattende hede denne sag er — nøjes med at pege paa, at en legatante ved et praktisk arrangement kunne skæle Levebyens mødre to fritimer hver eftermiddag. Saa kunne de sætte sig til at forbruge deres energi overkud ved blæveret, i et frakkursus, hos Søren Kierkegaard eller ved en væv. To timer mindst af hede sig færdværelt.

ROBERT NAUR.

— Vi keder os, led det i kor fra de tre mødre og husmødre i den københavnske udflytterby under interview med Politikens medarbejder.

trækvidden af en aftenstun i dette milia af en adferklaus, hvis børn er iolekammerer. Var det grundtvigke om 'Ja har for meget og flere for lid' nogen garanti for Jorde lykke, skulle Søvebyen være som Paradiset selv.

Mens mændene er borte

Hvordan gaar da livet i Levebyen? Broden former tilværelsen sig bag de smaa vinduers blomstergaard i dagtæmmerne, mens mændene, forsørgerne, sidder inde ved skrivetørbene, lægeborden, skærkerne i det, som i deres professioner.

at passe hus og børn i en moderne rationaliseret huoldning.

Der er mange fællespunkter i disse tre kvinders situation. De er alle i trediveerne, de er alle utilfredse i deres ægtekabter — mændene er der ikke noget i vejen med — de har alle børn, den ene tre drenge paa 9, 8 og 5 aar, den anden to paa 9 og 7, den tredje en dreng paa 9 og et andet barn i vente.

Det er yderligere det fælles træk ved dem, at de alle er veluddannede i sig, som rekker ud over det huslige. De har hver deres selvbevarede livet gennem fire aar, inden de holdt op med at arbejde efter det første barn.

Fru Anna, som har to børn, har en højere akademisk, teknisk uddannelse.

Fru Birte: Det er kvinder, der kan være utilfredse med at passe deres børn og huset, skønt det gøres lettere og lettere for os. Naar min mand er gået om morgenen, begynder jeg nervøst at flutte rundt paa møblerne bare for at have noget at bestille. Børnene tager mindre og mindre tid, som aarene gaar, men man skal være om den allvellevet. Man sløver sig og klæder børn af og paa, læser den lille under næsen, har aldrig ro til at foretage sig noget samlet og har altsammen et helt beskæftiget.

— Der er ingen mere i et rigtig husmor, siger fru Cecilie. Det giver ikke den arbejdsmæssige tilfredshed, som gør en lykkelig. Vi taler meget om aaret, hvad det er bnda at paa